

75 året for Danmarks Besættelse: Inger fortæller fra børnehøjde – 2. del

Tysk lyttepost. Foto: tilstarkiv.dk

Foto: Brian Dalager

Vejen til skolen gik forbi den skarpt bevogtede lyttepost mellem Højby og Fensten. Børnene var noget beklemte ved at passere de tyske soldater med deres tunge geværer. Og en iskold vinterdag i februar 1942 brød krigen for alvor ud i Højby, og Inger Sørensen husker tydeligt, hvad der udspandt sig

1942

Vinteren 1941-42 var hård med meget sne. Jeg husker tydeligt, når vi gik forbi den her tyske soldat med skarpladt gevær. Vi turde næsten ikke se på ham. Vi gik jo ellers og smed sne på hinanden hele vejen til skolen, men når vi nærmede os tyskerne, skal jeg lige love for, at alle – også drengene – holdt inde med snekampen. Men så en dag skete der noget. Lige pludselig lagde soldaten sit gevær og begyndte at smide snebolde efter os, og han fik jo lynhurtigt snebolde tilbage fra os. Han har jo godt kunnet se, at vi så bange ud, når vi skulle forbi ham, og nu viste han, at det behøvede vi ikke at være. Og fra den dag var der ingen, der var bange for de soldater. Tværtimod. Nej, fra den dag sagde vi goddag eller vinkede til dem, når vi kom forbi. Det var jo bare nogle unge knægte.

Houdage fra Kaj Henning Jensens bog, *En rest af et fiskerleje*

I midten af maj blev min lillesøster, Nanna, syg, og jeg fik besked om at holde hende ved selskab i sengen, fordi far og mor havde travlt med arbejdet i marken og i stalden. Nanna fik det ikke bedre, og jeg var også blevet sløj, men jeg sagde ingenting, for jeg ville ikke gå glip af pinsedag i Hou, hvor der var lystsejlere fra Århus. De var pyntede med flag og var rigtig flotte at se på, så det var en af årets begivenheder. Vi plejede at cykle derned, og hvis vejret var godt, måtte vi få vores nye sko på og hvide ankelsokker, og det var altid noget vi glædede os meget til. Dagen efter var jeg også blevet rigtig syg, og tirsdag efter pinse sendte

Redigeret af Jette Merete Axelsen

far bud efter lægen. Han sagde med det samme, at vi havde skarlagensfeber i svær grad, og vi skulle isoleres på sygehuset. Vi måtte ikke få besøg, så vores forældre måtte stå udenfor og vinke til os. Det blev en drøj sommer for os. Nanna kom dog hjem i juli, men jeg måtte blive der august ud, for foruden skalagensfeber havde jeg også nyrebetændelse og ørebetændelse, og der fandtes ingen medicin for det. Det var jo før penicillinens tid. På sygehuset mærkede vi kun til krigen, når der blev blæst luftalarm. Så kom sygeplejerskerne og flyttede vores senge væk fra vinduerne, og det var jo mest om natten, at sirenerne lød. Da jeg havde ligget på sygehuset i tre måneder, forlangte min far mig udskrevet, for det blev jo ikke bedre med mig, og jeg blev da også hurtigt helt rask, da jeg kom hjem og kom i skole igen.

1943

Tiden gik, og det var efterhånden blevet småt med varer. Det var ens for alle, uanset om man var høj eller lav. Alle måtte gå med stoppede strømper og lapper på trøjerne, og når bunden på vores gummistøvler var slidt, blev der sat en træbund på. Så alle børnene var i samme båd. Der var ikke noget, der hed mobning af den grund. Der blev uddelt rationeringskort til hver husstand en gang i kvartalet, og der var ting, vi slet ikke kunne få. Der skulle meget planlægning til for husmoderen, så mærkerne til at slå til.

Minna og Emil Andersen med deres fire døtre: Inger, Elna, Nanna og Herdis, 1943 (foto: privateje)

Skulle nogen ligge inde med fotos og/eller beretninger om Hou under besættelsen, er man velkommen til at kontakte redaktionen eller [Hou Lokalarkiv](#)